

Cal canviar d'arrel, cal ser contundents

Sabem que la violència masclista és el resultat més esfereïdor i greu d'unes relacions socials de gènere basades en la desigualtat, la discriminació i l'abús de poder del patriarcat.

Fa temps que ho hem diagnosticat i fa temps que diem que totes les violències que s'exerceixen vers les dones i nenes, només pel fet de ser-ho, parteixen de la mateixa arrel: el patriarcat. Per aquest motiu és urgent que les lleis de què disposem o les futures, el pacte d'estat i qualsevol política estratègica el tinguin en compte, perquè si no la seva erradicació no serà ni fàcil ni pròxima.

La violència sexual és una d'aquestes formes de violència masclista que sempre ha existit, però que ha patit de manera especial els prejudicis masclistes i té massa a veure amb actituds simbòliques i cultures ancestrals androcèntriques. Sabem que és una violència present en tots els àmbits: en les relacions de parella, en les relacions familiars, en l'àmbit laboral, en l'àmbit social comunitari... És una violència que topa amb estereotips i premisses culturals que

confonen les relacions sexuals amb les relacions abusives i també tot el nostre sistema de valors, perquè des que el món és món el patriarcat ha dissenyat un model de conveniència del masclisme. Es dubta dels testimonis de les dones quan hi ha evidències suficients que han estat vexades, violades o assetjades sexualment.

La sentència de La Manada i l'alliberament dels acusats i sentenciats han estat l'espurna que ha encès i ha donat llum a una realitat molt coneguda per totes les dones. Una realitat que ens fa sentir insegures quan sortim, quan passem per segons quins llocs, quan ens divertim, quan ens vestim, quan ens relacionem, quan necessitem una feina o quan demostrem que estem més preparades per fer-la. Una realitat que ens fa sentir vulnerables si expliquem o denunciem aquesta violència, perquè tot el sistema que ens hauria de protegir, donar suport i reparar ens qüestiona a nosaltres i no pas els violadors, els assetjadors o els maltractadors. Un sistema que fa funcionar un regiment de professionals que no tenen formació, que interpreten les normes segons els seus prejudicis, que reproduïxen una vella cultura de la violació com a *top ten* de les relacions sexuals dels homes i que, lluny de donar un missatge de justícia, donen un

clar missatge d'impunitat que podríem pensar, fins i tot, que té malauradament un efecte crida inclús en els més joves.

Cal canviar d'arrel el que entenem per relacions afectives entre els gèneres, cal eliminar la cosificació de les dones, cal fer entendre que les relacions sexuals, si no suposen plaer per a les dones, no són consentides, que cal un sí.

El sistema ha quedat obsolet i ha evidenciat que és masclista. És urgent l'aplicació de la perspectiva de gènere i l'erradicació del masclisme, però ho és més fer-ho en totes aquelles institucions que en un estat de dret han de garantir la seguretat, la llibertat i els drets de les dones. Unes institucions que han d'obligar els seus professionals a formar-se en gènere. Unes institucions que han de revisar les lleis i, si cal, concretar més i millor un seguit de delictes que pateixen les dones pel fet de ser dones. I, sobretot, cal que un estat de dret garanteixi la prevenció en forma d'educació no sexista de manera estructural i sistèmica.

Les dones estem apoderades, individualment i col·lectiva, per denunciar les agressions i estem organitzades. Demanem als poders públics que donin resposta a les nostres exigències, i que siguin coherents en la prevenció i contundents davant les agressions a les dones i les nenes. ●

Alba García Sánchez

